

๒๒

บุญเท่านั้น
ที่เป็นที่พึง

ผู้ใดใคร่เห็นผู้มีศีล

ปรารถนาจะพึงพระสัทธรรม

ก่่าจัตมลทิน คือความตระหนี่ได้

ผู้นั้นแล ท่านเรียกว่าผู้มีศรัทธา

บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่ง

๑๕๘

การสร้างบารมีเป็นงานที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี ดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา มุ่งแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพื่อให้ไปถึงจุดหมายปลายทางคือที่สุดแห่งธรรม แต่ในระหว่างการสร้างบารมี เป็นธรรมดาที่จะต้องเจออุปสรรค อุปสรรคเป็นเพียงเครื่อง ทดสอบกำลังใจของนักสร้างบารมี หากเราใช้สติและปัญญา ปัญหาทั้งหลายจะดับไป เหมือนการเอาคบเพลิงจุ่มลงไปใต้น้ำ เมื่อทำใจให้หยุดได้ก็เกิดดวงปัญญา สามารถแก้ไขปัญหา ทุกอย่างได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย ติก-
นิบาตว่า

“ทสสนกาโม สीलวตฺ   สทฺธมฺมํ โสตุมิจฺจติ
วิเนยฺย มจฺเจรมลํ   ส เว สทฺโธติ วุจฺจติ

ผู้ใดใคร่เห็นผู้มีศีล   ปรารถนาจะฟังพระสัทธรรม
กำจัดมลทิน คือความตระหนี่ได้   ผู้นั้นแล ท่านเรียกว่าผู้มี
ศรัทธา”

ความศรัทธาที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นทางมาแห่ง
ความสุขความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ
ในการทำงานให้สำเร็จลุล่วง พลังศรัทธาของมนุษย์สามารถ

บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่ง

๑๕๕

ทำลายอุปสรรคขวากหนามนานัปการได้ ทลายภูเขาที่สูง
ตระหง่านเสียดฟ้าให้ราบเป็นหน้ากลองได้ และทำในสิ่งที่คน
ทั่วไปคิดว่าเป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ พลังศรัทธาเป็นพลังแฝงที่มี
อานุภาพซ่อนเร้นอยู่ภายใน และก่อให้เกิดพลังใจที่จะก้าวไปสู่
จุดหมายปลายทางของชีวิต

ในทางพระพุทธศาสนา พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส
ถึงผู้มีศรัทธาที่แท้จริงว่า ต้องรู้จักเข้าหาผู้มีศีลมีธรรม
ที่ประพฤติดีปฏิบัติชอบ เพื่อจะได้รับฟังธรรมะอันบริสุทธิ์
เราจะได้มีความบริสุทธิ์ตามท่านไปด้วย ทำให้ได้ยินได้ฟังสิ่งที่ดี
มีประโยชน์ เป็นสิริมงคลแก่ชีวิต การฟังธรรมทำให้จิตผ่องใส
เป็นเหตุให้จิตโน้มไปในการทำบุญกุศล สามารถกำจัดมลทิน
คือความตระหนี่ออกจากใจได้โดยง่าย ผู้ที่ปฏิบัติได้อย่างนี้ ท่าน
เรียกว่าผู้มีความศรัทธา

*ในสมัยก่อนพระโพธิสัตว์เกิดในตระกูลพราหมณ์ใน
เมืองโมฬีนคร ชื่อ “สังขะ” เป็นผู้มีความร่ำรวย มีทรัพย์
สมบัติมาก และไม่มีความตระหนี่ มีจิตใจโอบอ้อมอารี ยินดีใน
การให้ทานอยู่เป็นประจำ ท่านได้ตั้งโรงทานไว้ในเมืองถึง ๖ แห่ง
คือ ที่ประตูเมือง ๔ แห่ง กลางเมือง ๑ แห่ง และที่หน้าบ้าน

๒๐๐

ของตนอีก ๑ แห่ง ทั้งยังได้สละทรัพย์วันละ ๖ แส่นกหาปณะ
อย่างต่อเนื่อง ท่านทำเช่นนี้ทุกวัน เงินทองที่มีอยู่จึงค่อยๆ
ร่อยหรอลงไป

วันหนึ่ง ท่านเกิดความคิดขึ้นว่า ถ้าทรัพย์ของเราหมด
เราก็ไม่มีอะไรจะให้ทาน ตอนนี้ทรัพย์ยังพอมีอยู่ เราควรเดินทางไป
ทำการค้า เพื่อให้ได้ทรัพย์มาทำทานต่อไป คิดดังนี้แล้ว
ท่านจึงบรรทุกลินค้าเต็มลำเรือ เตรียมเดินทางไปค้าขายยัง
ต่างเมือง ก่อนออกจากบ้านได้ส่งภรรยาและลูกๆ ว่า “ให้มัน
ทำทานอย่าได้ขาด และช่วยกันจัดแจงอาหารหวานคาว คอย
ต้อนรับทุกคนให้ดี” จากนั้นจึงพาบริวารออกเดินทางมุ่งหน้าไป
ที่ท่าเรือเพื่อขึ้นเรือไปด้วย

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ทั้งลมก็แรงแดดก็ร้อน พื้นทราย
ที่เดินอยู่ก็ร้อนระอุ พระปัจเจกพุทธเจ้าซึ่งเข้านิโรธสมาบัติมา
ตลอด ๗ วัน เพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติ เห็นสังขพราหมณ์
ด้วยญาณ จึงต้องการอนุเคราะห์ให้มีบุญคุ้มครองในระหว่าง
เดินทางไปค้าขายยังต่างแดน เพราะรู้ว่าสังขพราหมณ์จะ
ประสบภัยในกลางทะเล ท่านจึงเหาะมาทางอากาศ แล้วเดิน
สวนทางกับสังขพราหมณ์ แม้ท่านจะเดินไปบนพื้นทรายร้อนๆ
ด้วยเท้าเปล่า แต่ก็อยู่ในอาการสงบสำรวม

บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่ง

๒๐๑

สังขพราหมณ์เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็เกิดความศรัทธา เลื่อมใสทันที คิดว่า ภิกษุรูปนี้ คงเป็นพระอริยเจ้าผู้เปี่ยมล้น ด้วยคุณธรรมภายใน มีศีลบริสุทธิ เป็นบุญเขตอันเยี่ยม นับเป็น บุญลาภของเราแล้ว ที่จะได้ทำสักการบูชาต่อผู้มีคุณธรรมสูงส่ง

คิดดังนี้แล้ว จึงถอดรองเท้าของตนออก รีบเข้าไปไหว้ พระปัจเจกพุทธเจ้า กราบนิมนต์ท่านว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ ขอนิมนต์เข้าไปพักใต้ร่มไม้ก่อนเถิด” จากนั้นก็ไปขนทรายมา เกลี่ยเป็นอาสนะ เอาผ้าห่มปูเพื่อให้พระปัจเจกพุทธเจ้านั่ง เอาน้ำ ล้างเท้าให้ท่าน เอาน้ำมันหอมทาเท้า ทำความสะอาดรองเท้า ของตนที่ขัดแล้วอย่างดี พร้อมทั้งร่มอีกหนึ่งคันน้อมถวาย พระปัจเจกพุทธเจ้า หลังจากให้ศีลให้พรแล้ว พระปัจเจกพุทธเจ้า ได้เหาะกลับไปยังภูเขาคันธมาทน์ ให้สังขพราหมณ์ได้เห็น เพื่อยังความเลื่อมใสให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

พระโพธิสัตว์ เมื่อทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยจิตที่ เลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว นึกถึงครั้งใดก็มีความปีติเบิกบาน ตลอดเวลา ท่านได้ออกเดินทางไปในมหาสมุทรพร้อมด้วยบริวาร ในระหว่างทาง เกิดพายุใหญ่พัดโหมกระหน่ำ น้ำไหลทะลักเข้ามาในเรือ บริวารไม่สามารถถวีน้ำออกได้ทัน ต่างร้องกันเสียงระงม ด้วยความกลัวตาย จึงพากันอ่อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือ

บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึง

๒๐๒

พระโพธิสัตว์ตั้งสติมั่น เตรียมตัวรับกับสถานการณ์โดย
เอน้ำมนทาทั่วตัว รับประทานน้ำตาลกรวด และเนยใสจนอิ่ม
เพียงพอต่อความต้องการ แล้วป็นขึ้นยอดเสากระโดงเรือกับ
คนรับใช้คนสนิท กำหนดทิศที่จะไป แล้วกระโดดลงสู่มหาสมุทร
กับคนรับใช้ พยายามว่ายน้ำออกจากเรือ ในที่สุดเรือก็จมลง
ท่านว่ายน้ำอยู่ในกลางมหาสมุทรอยู่ถึง ๗ วัน ในคราวลำบากที่
กำลังประสบทุกข์เช่นนี้ ท่านนึกถึงบุญที่ได้ทำไว้เท่านั้น วันนั้น
เป็นวันอุโบสถ ท่านจึงตั้งจิตรักษาอุโบสถศีลกลางมหาสมุทร
นั่นเอง

เทพธิดาตามณีเมขลาเห็นพระโพธิสัตว์ว่ายน้ำอยู่กลาง
มหาสมุทร จึงนำอาหารทิพย์มาให้ แต่พระโพธิสัตว์ไม่ยอมรับ
ประทานเพราะตั้งใจรักษาอุโบสถศีล ท่านถามเทพธิดาว่า ทำไม
จึงมาช่วยท่าน เทพธิดาตอบว่า เพราะท่านสังฆพราหมณ์ได้
ทำบุญไว้มากมาย อีกทั้งก่อนออกเดินทางยังมีจิตเลื่อมใส ได้ถวาย
รองเท้าและร่มแต่พระปัจเจกพุทธเจ้าผู้เป็นเพื่อนาบุญอันเลิศ
ดังนั้นผลบุญจึงตามคุ้มครองท่าน

พระโพธิสัตว์ฟังแล้วเกิดความปีติยินดีว่า บุญที่เราให้
ทานทุกวัน อีกทั้งได้ถวายร่ม และรองเท้าแต่ทักษิณบุญบุคคล
ส่งผลได้ถึงขนาดนี้ เราจะต้องรอดตายกลับบ้านได้อย่างแน่นอน

เทพธิดาได้เนรมิตเรือที่ทำด้วยรัตนนอย่างวิจิตรประณีต

บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่ง

๒๐๓

สวยงาม จากนั้นเนรมิตเรือที่ทำด้วยแก้วอินทนิล เรือที่ทำด้วยเงินและทองอีกหลายลำ ทุกลำบรรทุกแก้วมณีที่ประมาณค่ามิได้จนเต็ม เทพธิดาได้อัญเชิญพระโพธิสัตว์ขึ้นเรือ แต่ไม่รับคนรับใช้ขึ้นเรือด้วย เพราะคนรับใช้ไม่ได้ทำบุญกุศลไว้

พระโพธิสัตว์จึงแบ่งส่วนบุญที่ตนได้กระทำให้คนรับใช้ คนรับใช้ตั้งใจต้อนุโมทนา เมื่อบุญเกิด คนรับใช้จึงสามารถขึ้นเรือได้ เทพธิดานำพระโพธิสัตว์และคนรับใช้กลับบ้านด้วยความปลอดภัย

พระโพธิสัตว์ประสบอานุภาพของบุญ ซึ่งบังเกิดขึ้นเป็นอัศจรรย์ในครั้งนั้น ทำให้ท่านรักในการทำบุญมากยิ่งขึ้นไปอีก ท่านไม่มีความตระหนี่ในใจเลย นำทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่ได้มา ขนออกทำบุญให้ท่านและตั้งใจรักษาศีล บำเพ็ญภาวนาจนตลอดชีวิต ละโลกแล้วได้ไปเสวยทิพยสมบัติในสุคติโลกสวรรค์

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ ทำให้ได้ข้อคิดว่า ท่านบารมีเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตของเรา อานุภาพบุญที่เกิดจากการให้ท่านสามารถปกป้องคุ้มครองรักษาชีวิตเราไว้ได้ ในยามคับขัน ยามที่มีภัย บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งที่แท้จริง แม้เมื่อเจอมรสุมชีวิต บุญก็จะช่วยให้ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้ทุกครั้ง ถึงลอยคอบอยู่ในกลางมหาสมุทรเช่นพระโพธิสัตว์ แต่ด้วยความศรัทธามั่นในบุญจริงๆ ในที่สุดก็สามารถรอดพ้นวิกฤตการณ์ของชีวิตไปได้ อย่างน่าอัศจรรย์